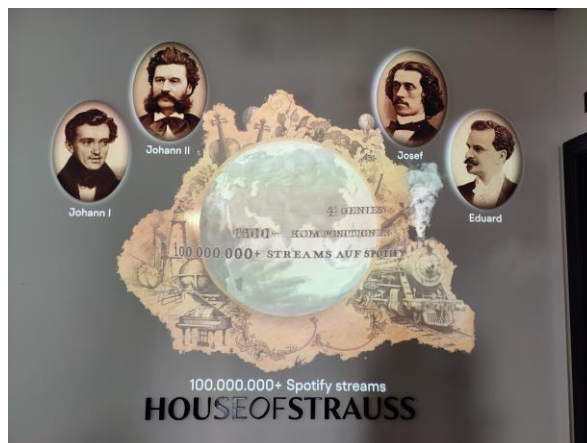

Jolsvai András

Noch Strauss!

Bécs igazán odatette magát erre a bicentenáriumra. (Tudniillik ifjabbik Johann Strauss kettőszázadik születésnapjára.) Illett is, hogy odategye, a keringőkirály manapság a város egyik legfőbb bevételi forrása, csak a szomorú sorsú királyné, Sissi veheti fel vele a versenyt.

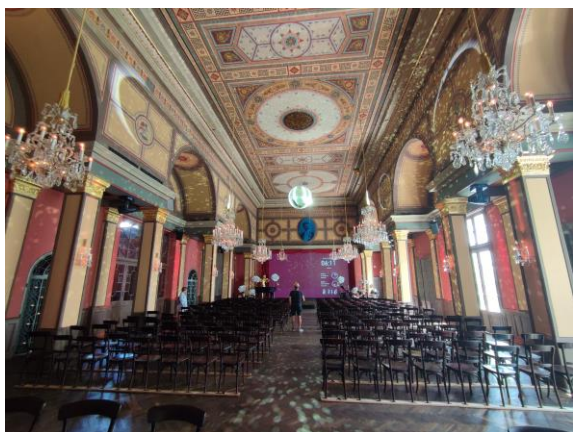

Egyszóval a világ második legélhetőbb városa – bizony, bizony, sokévi elsőség után idén át kellett adnia az első helyet Koppenhágának: de, ahogy mondani szoktuk, az ezüstérem is szépen csillog – rendesen összeszedte magát, aminek az lett az eredménye, hogy újraaranyozták a Stadtparkban álló szobrot, nagyszabású tárlatot nyitottak a Lobkovitz-palotában (mely mostanság Theatermuseumként üzemel), beszállt a Hofbibliothek is, és a Praterstrasse 54-ben található egykori lakásában működő kiállítás is megújult. Egyszóval idén nem fordulhat meg úgy az ember Bécsben, hogy ne akadjon bele

valami Strauss-programba, úgyhogy ha esetleg akadt volna még valami, amit eddig nem tudtunk a Kék Duna keringő alkotójáról, most el sem ugorhatunk előle. (És ezek csak a múzeumközeli élmények, nem szóltunk még – olyan nagyon nem is fogunk – az egymás sarkába taposó koncertekről, a vacsorákról, sétákról és vízitúrákról, amelyeket egytől egyik Strauss névvel hirdetnek, és még ott van az ajándékboltok széles kínálata a hüvelyknyi szobroktól a zenélő karórákon át a fityegőkig.

Hiába, ha egy kultusz kilépett a medréből, ott a csillagos ég a felső határ.

mint a városnak és mint a Strauss-famíliának, melynek leghíresebb tagja néhány évig ezen a helyen (is) koncertezett saját zenekara élén.

Penter azt az ajánlatot tette a városnak, hogy ha a hatalmas telek hátsó részén néhány luxuslakást építhet, felújítja a Casinót és magas színvonalú Strauss-kiállítást rendez benne. Mi, pestiek, ha ilyen ajánlatról hallunk, gyanakodni kezdünk: nálunk valahogy mindig az a vége, hogy

tal a múzeumfejlesztésre sem sajnálta a pénzt, van itt minden, amit egy huszonegyedik századi múzeumnak tudnia kell, érintőképes információ, eredeti tárgyak, fotográfiák, kották, plakátok, levelek, családfák és zene, zene, zene: aki az egészet szeretné végignézni, végighallgatni, annak egy fél nap se volna elegendő.

Valamennyi emlékező program megérné a részletesebb bemutatást, de mi most csak az évfordulóra készült események közül a legkülönösebbel foglalkozunk. Azzal, amit az egykori Zögernitz Casinóban nyitott egy Hermann Penter nevű vállalkozó. A Zögernitz Casino Döblingben található, lassan kétszáz éve, és épp olyan kalandos sors jutott neki is,

a lakások elkészülnek, de a múzeumra valahogy már nem jut pénz. Vagy ha jut, olyan kevés, hogy abból csak néhány snassz falitabló készül el, az is hamarosan fakulni kezd. Na de ez Bécs, sőt Döbling, itt elkészülnek az ígért projektek, még hozzá nem is akármilyen színvonalon. Az ingatlanfejlesztő ezút-

zseniális családról, s azok is, akik szinte mindent. A termekben végigkövethetjük a két generáció valamennyi tagjának életútját, műveik születésének körülményeit éppúgy, mint családi bonyodalmaikat, hétköznapiakat és ünnepeiket. (A magam részéről a részletesen bemutatott apa-fiú konfliktust, az idősebb Johann párhuzamos családjainak, valamint a történelmi események iránti mélységes pragmatizmus

Ráadásul a tárlat szakértő rendezői úgy alkották meg a soktermes kiállítást, hogy azok is elégedetten távozhassanak, akik eddig szinte semmit sem tudtak e

ábrázolását élveztem leginkább: ifjabb Johann, aki a negyvennyolcas események idején távol volt Béctől, a forradalmároknak éppúgy komponált egy remek indulót, mint – értesülvén az események fordulatáról – a forradalom vérbefojtóinak.)

Elegáns, szép, izgalmas múzeum, semmiképp se hagyják ki.

Fotó: Tanyi Adrienne